

မြမူလင်း

ပန်းခြံနတ်များ

အပိုင်း (၁)

အိပ်မက်ဆိုသည် မှာ မသိစိတ်၏ စွဲလမ်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သည်
ဟု ဆိုကြသော်ငြားလည်း . . .

သူ့စိတ်၌ မစွဲလမ်းဆုံးသော အရာကိုမှ မကြာခဏ အိပ်မက်မြင်မက်
နေရခြင်းသည် အံ့ဩဖွယ် ရာ ဆန်းကြယ်မှုတစ်မျိုးဟု ဆိုရမလားပဲ . . .

အခန်း (၁)

ရေစီးသံက အကောင်းဆုံးနှင့် တမ်းတလွမ်းမောဖွယ် အကောင်းဆုံး
သော လွမ်းချင်းဂီတ သံစဉ် တစ်ပုဒ်နှယ် ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း ပေါ်ထွ
က်လာသည် ။

သူ ထိုအသံကို ကြားရာဆီသို့ ဦးတည်သွားသည် ။

မသွားဘူး။

မသွားနဲ့ ၊ မင်းမသွားနဲ့ ။

စိတ်က ဘယ်လိုပဲ တင်းထား တင်းထား သူ့ခြေလှမ်းတို့ သည် စမ်း
ချောင်းလေးဆီသို့ ဦးတည် ရွေ့လျားသွားသည် ။

စိမ်းလဲ့ညို့မှိုင်းနေသော တောအုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဝယ် ပန်းပေါင်းစုံ၏
ရနံ့က သူ့အား သွေးဆောင်နေသည်။ ။

ဖြူနီညိုပြာ ဝါစိမ်း ခရမ်းရောင်စုံပန်းတို့ က သူ့အား မြူဆွယ်နေသ
ည်။ ။

ယောက်ျားရင့်မကြီး သူသည် ဤအနုအရွယ်ဘဝ၏ ဖြားယောင်းမှု
၌ နစ်မြော လိုက်ပါရမည် လား။

ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားရင်းမှ သူ ခြေလှမ်းတို့ သည် ကြည်လင်စိမ်း
လဲ့နေသော စမ်းချောင်း အနီး ရောက်ရှိသွားသည်။ ။

ကျောက်စရစ်ခဲ ရောင်စုံတို့ အား ကြမ်းခင်းပြု၍ စီးနေသော စမ်းရေ
အလျဉ်သည် သူ့ရင်အား အေးမြသွားစေ၏။

မျက်နှာသစ်ကာ ရေချိုးချင်လာသည်။ ။ သို့သော် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်
ကောင်းသော လွမ်းချင်းကို သိဆိုနေသော စမ်းချောင်းလေးမှ သူ
ဖွယ်ခွာချင်လာပြန်သည်။ ။

ထိုစဉ်...။

ဆန့်ကျင်ဘက် အသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။

ရယ်သံ တစ်ခု။

ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံ။

သူ့နားထဲ သံရည်ပူနှင့် လောင်းချလိုက်သည့်အလား ပူလောင်သွား
သည်။ ။

တောင်မြောက်ဝဲယာ သူ လှည့်ပတ်ရှာဖွေမိသည်။ ။

"ဟင်"

တွေ့ပြီ။

ကြည်လင်ကာ အစိမ်းရောင်သန်းနေသည့် စမ်းချောင်းလေးဝယ်
ရောင်စုံရွှေငါးလေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ထိုရွှေငါးထဲ၌ ကြီးမားသော ရွှေငါးတစ်ကောင်
ထပ်မံတွေ့ရှိလိုက်ရပြန်သည်။ ။

"ဟင်"

ငါးလား၊ ရေသူမလား။

ပင်လယ်ပြင်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ရေသူမတွေ့စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။

ဒါဖြင့်...

လူမလေး။

ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်မောရင်း ရေထဲမှာ အိပ်နေသည်။ ။

ဆံပင်ရှည်ကြီးများက သူမဘေးတွင် ရေညှိစိမ်းများ တက်နေသည့်
အလား ဝဲပျံလူးလွင့် လျက်ရှိသည်။ ။

ရွှေဝါရောင် ငါးလေးများ နှင့် အပြိုင် သူမ၏ အသားအရောင်မှာ ရွှ
က်ကြိုရွက်ကြားက ထိုးလိုက်သော နေရောင်ဟပ်မှုကြောင့် ရွှေရောင်
တောက်ပြောင်လျက်ရှိသည်။ ။ မြသွေးကလည်း ရောယှက်သေးသည်။ ။

ဝတ်ထားသည် ကလည်း အစိမ်းရောင် အထက်အောက် ဆင်တူ။

ရေထဲမှာ လဲလျောင်းရင်း ရေစီးအလျဉ်၌ ရေဟု န် စီးနေလေရော
လား။

သူမမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ ။

မတွေ့။

ဆံပင်ရှည်က မျက်နှာကို တစ်ဝက် အုပ်ဆိုင်းသွားသေးသည် ။

သူ ရေထဲဆင်းလိုက်သည် ။

မဆင်းဘူးဟု အားမာန်တင်းထားသည့်ကြားက သူ ဆင်းဖြစ်အောင် ဆင်းလိုက်မိသည် ။

"အား..."

ဝုန်းခနဲ ပြိုဆင်း လာသော ရေလုံးကြီးက အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် သူ့အား အုပ်မိုးသွား သည် ။

အဟွတ် ...ဟွတ်။

ချောင်းများ တဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ မွန်ထူသွားသည် ။ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားရင်းမှ ရေအဟုန် ၏ ဝါးမြိုသွားခြင်းကို ခံနေရသည် ။

"အား..."

"လူလေး...လူလေး"

အခန်း (၂)

"လူလေး"

"အဟွတ်...ဟွတ်"

"ချောင်းတွေကလည်း ဆိုးလိုက်တာ၊ ထ...ထ...ဒီမနက် ခရီးသွား
စရာ ရှိတယ်ဆို"

ကောင်းမြတ်ဦး အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

"ဟုတ်သားပဲ၊ အောက်ရွာဘက် သွားစရာရှိသေးတယ်"

ကောင်းမြတ်ဦး ရေချိုးခန်းဝင်ကာ ကိုယ်လက် သန့်စင်ခြင်းအမှုကို
လျင်မြန်စွာ ပြုလုပ် လိုက်သည်။

အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်သည့် တဒင်္ဂလေးမှာ တောင် အိပ်မက်ကို သ
တိရသွားပြန်သည်။

သည် အိပ်မက်သည် သူ့အား ရံဖန် ရံခါ ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။

လူတစ်ယောက်၌ အိပ်မက်တစ်မျိုးကို တစ်ခါတည်း မက်တတ်သည်

။

ယခုဟာက ထိုသို့မဟုတ်။ သူ သည် အိပ်မက်ကို မက်သည် မှာ
သုံးကြိမ်တိတိရှိပြီ။

ပထမအကြိမ်က လူပျိုဘော်ဝင်စအရွယ်၌ ဖြစ်သည်။ ။

ဒုတိယအကြိမ်က ရန်ကုန်မှ သည် ကို မပြောင်းခင်ကာလလေး ဖြစ်သည်။ ။

သည် ကိုရောက်ပြီး ခုတစ်ခါမက်သည်။ ။

ဘယ်လို အိပ်မက်လဲ။

ထူးဆန်းလှသည်လား။ မိန်းမတွေဆိုလျှင် မိခင်ကလွဲ၍ စိတ်မဝင်စားတတ်သော မိမိကိုမှ ထိုအိပ်မက်မျိုးလာပေးသည်။ ။

အိပ်မက်ထဲက မိန်းမသည် မည်သူနည်း။

ကောင်းမြတ်ဦး နဖူးကြောကြီးများ ရှုံ့တွသွားသည် အထိ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။

"လူလေး၊ ရေတွေခြောက်အောင်သုတ်လေ၊ အအေးမိပြီး နှာစေးချောင်းဆိုး ထပ်ဖြစ်နေဦး မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့...အဘ"

"ကော်ဖီ ပူပူလေးနဲ့ ထမင်းကြော်ပူပူလေး စားသွားဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

သွေးမတော် သားမစပ် ခင်တွယ်နေသော အဘတို့ ဇနီးမောင်နှံ ချက်ပြုတ်ပေးသော နံနက်စာ ကို စားရင်း မကျေမနပ်စိတ်ဖြင့် အိပ်မက်ထဲမှ အမျိုးသမီး၏ ရုပ်ပုံကို ပြန်လည်ကောက်ကြောင်းဆွဲမိ သည်။ ။

အသားဖြူကာ နို့နှစ်ရောင်ပြေးနေသည် မှာ မေမေ ငယ်စဉ်ကထက် ပိုမည်ထင်သည်။ ။

သူ့အသားအရေထက်တောင် ဖြူသည် ဟု ဆိုရမည်။

အဖေကော အမေပါ ဖြူသဖြင့် သူ့အသားအရေလည်း ဖြူသည်။ အရပ်ကလည်း မြင့်သဖြင့် အမေစိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

"လူလေး...ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ ပြန်ပြောပါဦး"

"ဖားအောက်ရွာ"

"ဪ...ဟုတ်သားပဲ၊ အဘက အရမ်းမေ့တတ်တယ်"

"ဘာသွားလုပ်မလို့ လဲ"

"ရေစိမ်မုန့်တီ သွားစားမလို့ "

"ဪ...ဟော်...ဟား...ဟား...ဒါများ လူလေးရာ ထမင်းကြော် စားနေရသေး သလား"

"စားရတယ် အဘ၊ ရေစိမ်မုန့်တီဆိုတာ ကိုယ်မစားဖူးသေးတဲ့ အရာလေ၊ တော်ကြာ ကိုယ် မကြိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ဗိုက်ဆာရုံပဲ ကျန်မှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အရာကိုတော့ ဗိုက်ပြည့်အောင် ဖြည့်သွားရတယ်"

ပဲပြုတ်နှင့်ပဲဆီနှင့် ကြော်သော ထမင်းကြော်သည် ကောင်းမြတ်ဦး အကြိုက် ဖြစ်သည်။

နံနက်တိုင်းမစားရလျှင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆန္ဒပြကာ ငိုကြွေးတတ်သည် ဟု မေမေက ပြောပြခဲ့သည်။

ကြီးလာတော့လည်း သည် အတိုင်းပင်၊ ထမင်းကြော် မစားရလျှင် အာသာမပြေတတ်။

"ဒီနေ့တော့ မနက်စာ ထည့်မချက်နဲ့ တော့ အဘ"

"ဘယ်သွားမှာ မို့လဲ"

"ဟိုနား...ဒီနား လျှောက်လည်လိုက်ဦးမယ်"

"အေး...အေး...ကြည့်လည်း သွားနော်၊ မွန်မချောချောလေးတွေနဲ့
တွေ့သွားလို့ ရှိရင် ခက်မယ်"

"တွေ့သွားလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျားပဲ၊ အရှုံးမရှိပါဘူး"

နှုတ်ဖျားစကား သူဆိုလိုက်သည်။ ။

တကယ်တမ်းတော့ မိန်းမသားတွေကို သူ စိတ်ဝင်စား၍ မရ။

"အရှုံးအမြတ်တွေတော့ ငါနားမလည်ဘူး၊ မင်းအမေကတော့ တွေ့
ကရာလူနဲ့ ကြိုက်သွား မှာ စိုးလို့ ငါ့ကို စောင့်ကြည့်ပေးဖို့ မှာ သွားတယ်၊
သူတို့ သဘောတူပြီးသား ရှိတယ်ဆိုလားပဲ"

"ကြံကြံဖန်ဖန် သွားမယ်အဘ၊ အကြီးရော"

"ဈေးသွားတယ်"

ဟု ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်း...

"ကောင်းကောင်း သွားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ယာမဟာဆိုင်ကယ်နှင့်ဖြစ်သည်။ ။

မေမေ့ကို သတိရသည်။ ။

"အိပ်မက် မက်ပြန်ပြီမေမေ"

ဟု စိတ်တွင်း၌ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

မိခင်ရင်ငွေနှင့် ကင်းကွာနေသော သူ့အတွက် ရင်မှာ

ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

အဘသည် အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

သူ မော်လမြိုင်သို့ ပို့စတင်ကျသည် ဆိုသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေ
မေက မော်လမြိုင်သို့ ဦးစွာ ပြေးပြီး နေထိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ။

မေမေ ငယ်ငယ်က မော်လမြိုင်မှာ နေစဉ်ကာလ၌ သိကျွမ်းခဲ့သော
သူငယ်ချင်း လင်မယား နှစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံကာ နေထိုင်ရေး စီစဉ်ပေးခဲ့သ
ည်။ ။

သို့နှင့် မေမေသူငယ်ချင်း အကြီးနှင့်အဘ စောင့်ရှောက်မှုအောက်ဝ
ယ် သူသည် ကလေး တစ်ဦးနှယ် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ။

မိဘဆွေမျိုးများ လောင်းရိပ်အောက်က သူသည် လျှပ်စစ်ရုံး၌ အင်ဂျ
င်နီယာ ဖြစ်လာသည့် တိုင်အောင် မလွတ်ကင်းသေးပါ။

သို့သော်...ထိုသို့ လူကြီးများ စောင့်ရှောက်မှု ခံနေရခြင်းကိုပင် သူနှ
စ်သက်သည်။ ။

မိန်းမတွေ သူ့အနား မသိနိုင်၍ ရောရောယှက်ယှက်မနေရခြင်းကို
သူနှစ်သက်သည်။ ။

ရွှေနတ်တောင်ကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် ဖားအောက်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့
သည်။ ။

ဖားအောက်ရွာ ဈေးလေးအနီး ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ထားရန် နေရာရှာ
ဖွေစဉ်...

အမိုးမတင်ရသေးသော ပတ်ဘလစ်ကာ အဖြူရောင်လေးတစ်စီး
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ ဆိုင်ကယ်ကို ထိုဘေး၌ပင် ရပ်လိုက်သည်။ ။

"မေ့သား. . .ဖားအောက်ရွာရောက်ရင် ရေစိမ်မုန့်တီ သွားစား အရမ်းကောင်းတယ်"

ဟူသော မေမေစကားကို ကြားယောင်လာသည်။

"ရေစိမ်မုန့်တီဆိုင် ဘယ်နားမှာ လဲ"

"ဟိုရှေ့နားမှာ "

"ဘယ်နားမှာ လဲ"

သူ လှမ်းကြည့်သော်လည်း ဆိုင်ကြီး ကနားကြီး မတွေ့သဖြင့် ထပ်မေးလိုက်သည်။

"ရှေ့နားက ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် ဘေးနားမှာ လေ"

"ဪ...ကျေးဇူးပဲဗျာ"

သူက ညွှန်ပြသူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်လမ်းဘေး ပျံကျသည် လိုပါပဲလား။

အမိုးမရှိ စားပွဲခုံနှင့် ဖင်ထိုင်ခုံပုလေးများ နှင့် သူ မထိုင်တတ်။ ဝတ်ထားသည် ကလည်း ဘောင်းဘီဖြစ်နေသည်။

"ရေစိမ်မုန့်တီတစ်ပွဲ"

လောလောလတ်လတ် ဆန်နှစ်များကို ဆန်ခါပါသော လက်လုပ်ကိရိယာတစ်မျိုးနှင့် ပွက်ပွက် ဆူနေသော ရေနွေးအိုးထဲ ညှစ်ချပြီး ချက်ချင်းဆယ်ယူကာ၊ မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည်နှင့် စားရသည်။

ဟင်းရည် ဆမ်းထားသည့်အထဲ ငရုတ်သီးကြော်ထောင်းလေးက မွှေးနေသည်။ မဆိုးပါဘူး၊ ပူနွေး စပ်ရှားရှားနှင့် စား၍ ကောင်းသည်။ မုန့်တီထက် ကြိုက်သွားသည်။

"မင်းဟာလေ ပအိုသားပီပီ အပူအစပ် အသုပ် တယ်ကြိုက်တဲ့ ကောင်လေး"ဟု ဖေဖေ ပြောဖူးသည်။ ။

"နောက်နှစ်ပွဲ အဆင်သင့် ညှစ်ထားပေး"

စားရတာ အဆက်ပြတ်လျှင် သူသိပ်မကြိုက်တတ်၊ အရသာပျက်သည် ထို့ကြောင့် စားရင်း လှမ်းမှာ လိုက်တော့ ဈေးသည် အဒေါ်ကြီးက မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ ။

"စားရတာ ဆတ်တင့်ငုံ ဖြစ်လို့ ဗျာ"

သူငတ်ကြီးကျမိပြီးမှ ရှက်ရမှန်းသိသွားသည်။ ။

"အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း"

ရယ်သံ...ရပ်နေသောသူက စားပွဲဝိုင်း၌ ထိုင်စားနေသော ရယ်သံရှင်ဆီသို့ ရောက်သွား သည်။ ။

မိန်းမလေးများ...။

"စူဇကာပုဏ္ဏားဟာ အခုခေတ်မှာ လည်း ရှိတယ်ဆိုတာ ယူ ယုံသင့်တယ်နော်"

"အင်း...လက်တွေ့ဆိုတော့ ယုံလိုက်ပြီ"

"အယ်...။"သူစိတ်ထဲ အာမေဍိတ် တမိသည်။ ။ စောစောက ခံတွင်းတွေ့နေသော အရသာ ဘယ်ဆီ ပျောက်သွားသည် မသိ။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း အရှက်မီး အဟပ်ခံလိုက်ရသည်။ ။

ထပ်မံ မကြည့်ရဲတော့။ ကျောခိုင်းကာ စားသောက်ခြင်းကိစ္စကို အမြန်ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ။

ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံလေးများ ထွက်လာသည်။ ။

တော်တော်ကူနွဲ့မဲ့သည့်မိန်းမတွေ။

ဒါကြောင့် မိန်းမတွေကိုကြည့်မရတာလည်း ပါသည်။ ။

အားလျှင် ခနဲ့ ဖို့ ရွဲ့ဖို့ နှင့် ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်ဖို့ ပဲ တတ်သည်။ ။

ကျောခိုင်းပြီး သုံးပန်းကန်ကိုတော့ ကုန်အောင်စားလိုက်သည်။ ။

ရှက်တာက ရှက်တာတခြား။ အစားက အစားတခြားပဲ။ ဗိုက်ဝဖို့ အ
ရေးကြီးသည်။ ။

"ဝါတော်ရ မထေရ်သူမြတ်ကြီးထင်တယ်"

သူ့ မုန့်တီဖိုး ပိုက်ဆံချေနေစဉ် မာတုကာမများ အသံထွက်လာပြန်
သဖြင့် စိတ်တိုစွာ ထွက်ခဲ့ သည်။ ။

သူ့ . . .ဘုန်းကြီးလုပ်နိုင်လျှင် ကောင်းမည်။ သူ့ဘုန်းကြီးကျောင်း၌
မာတုကာမများ မလာရ ဟု ဆိုင်းဘုတ်တင်လိုက်မည်။

အဲ. . .ခြင်းချက်တော့ ထားရမည်။ အမေ၊ အဘွားနှင့် ကြီးဒေါ်များမှ
အပဟူ၍ . . .

ဈေးတန်းကို လျှောက်ခဲ့သည်။ ။

ဘာတွေဝယ်ရမှန်း မသိ။ ဖယောင်းပွင့်၊ ရတနာရွှေခက်ပွင့်၊ ငွေပန်း
ပွင့်၊ ကျားမျက်လုံး ပန်းပွင့်ခိုင်များ ပါသော သစ်ခွအုံလိုက် စုပုံရောင်းသ
ည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မေမေ အား သတိရသွားသ
ည်။ ။

မေမေသည် ပန်းအင်မတန်ကြိုက်သောသူ ဖြစ်သည်။ ။

"ပန်းတစ်အုံ ဘယ်လောက်လဲ"

"သုံးကျပ်"

သူ နားကြားလွဲလေရောသလား...

"ဘယ်လောက်"

"သုံးကျပ်"

ပေါ့လှချည်လား။ သူ အပင်အုံများကို ရွေးထုတ်လိုက်သည် ။

"ဖက်နဲ့ ပတ်ပေးပါလား"

ဆိုင်ကယ်လေအတိုးကို ပန်းပင်လေးများ ခံနိုင်ရည်မရှိမှာ
သူစိုးရိမ်ပြန်သည် ။

"ဟယ်...တို့ ချန်ထားခိုင်းတဲ့ ပန်းပင်ကော"

"ပါသွားပြီထင်တယ်"

လာပြန်ပြီအမှိုက်တွေ...

ပန်းဖိုးငွေချေပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်ခဲ့သည် ။ ပန်းသည် ကောင်မ
လေးက...

"ဟိုအစ်ကိုကြီးထဲ ပါသွားပြီ"

လိုက်တောင်းလျှင် ခက်မည်။

ခြေလှမ်းကို ပိုလှမ်းလိုက်သည် ။ မြင့်မားသောအရပ်နှင့် ဖြူဆွတ်
သော သူ့အသားအရေ ကြောင့် သူ့အား တော်တော်များများကြည့်ကာ
ဝေဖန်ကြပေမည်။

"မေ့သားကြီးလာရင် မေမေတော့ ဆန်တစ်အိတ်နဲ့ မန်းတောင်ရိပ် ခို
ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ ဒီလောက်အသားဖြူ ချောနေရင်

မေမေမကြိုက်ပါဘူး "ဟူသော မေမေပြောဖူး သည့် စကားများကို သတိ
ရကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

မိန်းမတော်တော်များများ သူ့ကို နှစ်သက်ကြသည် မှာ သူ့အလှကြော
င့်သာ ဖြစ်ပေမည်။

အလှကိုမက်မောခြင်းသည် မေတ္တာစစ်ဖြစ်နိုင်မည်ဟု သူမယုံကြည်.

..

မိန်းမများ နှင့်ကင်းကင်းနေတာ အကောင်းဆုံးသော အေးချမ်းမှု တ
စ်ခုပင်။

ဆိုင်ကယ်နားရောက်တော့...

သူ့ခြေလှမ်းတို့ သည် တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ ။

ကားဖြူလေးဘေး၌ မိန်းမသုံးယောက် ရပ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

စောစောက ရေစိမ်မုန့်တီဆိုင်နှင့် သစ်ခွပင်ရောင်းသည့်နေရာမှာ ဆုံ
ခဲ့သောမိန်းမများ ထင်သည်။ ။

သူတို့ က ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာသနည်း။ ဈေးမှ လမ်းတိုများ
ရှိကောင်း ရှိမည်။

သူက အခုမှ သည် ဈေးကို ရောက်ဖူးတာဆိုတော့လည်း လာလမ်းအ
တိုင်း ပြန်ထွက်နေ၍ ကြာခြင်းဖြစ်ပေမည်။

"ဒီမှာ ...လူကြီးမင်း"

သူ့ဆိုင်ကယ်အနီးရပ်ကာ ခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် သူ့ရင်ထဲ လူ
ပ်ရှားသွားသည်။ ။

ရင်ထဲ လူပ်ရှားရခြင်းတွင် စိတ်ရှုပ်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တနှင့် သူ့အား ဘယ်လို သွေးဆောင် ဦးမည်ကို သူမခန့်မှန်း တတ်ပါ။

"လူကြီးမင်း နားကောင်းပါတယ်နော်"

ဆိုင်ကယ်ရှေ့၌ ဟန်ပါပါရပ်ကာ ကားသော့တွဲလေးကို လက်ညှိုး၌ စွပ်ကာ လှည့်ယမ်းနေ သော မိန်းမကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ဖြူစင်ဝင်းမွတ်ကာ နို့နှစ်ရောင်ပြေးနေသော အသားအရေနှင့် တော် တော်ချောသော မိန်းမ တစ်ဦးပါလား၊ မေမေ့အသားကဲ့သို့ အဝါရောင်ပြေးကာ ဖြူသောအသားပါလား။

"စကားလည်း ပြောတတ်ပါတယ်နော်၊ မုန့်တီဆိုင်မှာ တော့ စကားပြောသံ ကြားလိုက်မိ ပါတယ်"

သူ ရှုတည်တည်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ စကားကြောတွေ ရှည် နေလိုက်တာ။ တော်တော် လည်း ရဲတင်းသည့်မိန်းမ။

"ဘာလဲ"

သူမှ တုံ့ပြန်မှုမပေးလျှင် ပြီးမည့်ပုံမပေါ်သဖြင့် ထူးလိုက်ရသည် ။

"အလှူခံချင်လို့ "

"ကျုပ် ဝေဿန္တရာ မဟုတ်ဘူး "

"သိပါတယ် ဝေဿန္တရာ မဟုတ်ဘူး စူဇာနာဆိုတာ မုန့်တီဆိုင်မှာ ကတည်းက သိလိုက် တယ်"

သူ ဒေါသထွက်သွားသည် ။ ရှက်လည်း ရှက်သွားသည် ။ ကလိတတ် ရီတတ်သော မိန်းမများ နှင့် သူ့စကားမပြောတတ်။ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြ စ်နေသည် ။

"ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းကို သဘောကောင်းပုံရလို့ ရလိုရငြား အလှူခံကြည့်တာ"

"ဘာလဲ"

"လက်ထဲက ငွေပန်းခေါ်တဲ့ သစ်ခွပင်လေးပါ။ ကျွန်မကို ပြန်ရောင်း ပါလား၊ အမြတ်ပေး ပါ့မယ်"

"ပြန်ရောင်းဖို့ ဝယ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ"

"ဒါဖြင့် ရှင့်ချစ်ဇနီးအတွက်လား"

သူကဲ့မီးတိုသွားသည်။ ။

"ဟာဗျာ . . .ကျုပ်အမေအတွက်ဗျ"

"အို . . .ဆောရီး၊ ကျွန်မ မှားသွားတယ်၊ လိုချင်ဇော အားကြီးတာနဲ့ ပဲ၊ တောင်းပန်ပါ တယ်နော်၊ အမေအတွက်ဆိုတော့လည်း တောင်းရမှာ တောင် အားနာသွားပြီ"

သူ ကြောင်သွားသည် ၊ ငြင်းဆန်ရမှာ အားနာသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ရှင့်အမေက ပန်းကြိုက်တယ်လား"

"အင်း"

"ခုပန်မှာ လား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေက ရန်ကုန်မှာ ၊ မေမေ့အတွက် ပန်းပင်လက် ဆောင် ပို့ပေးမလို့ ဗျ"

"ဒါဖြင့်လည်း နောက်မှ ပေးပါလား၊ ကျွန်မက အဲဒီပန်း အရေးတကြီး လိုအပ်နေလို့ "

မိဘထက် ဦးဦးဖျားဖျား ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးချင်။ သို့သော် စိတ်ရှုပ်
လာသဖြင့်...

"ဒီလောက်လိုချင်နေမှ လည်း ယူဗျာ"

ပန်းထုပ်ထိုးပေးရင်း သူ ပြောလိုက်သည်။ ။

လှသလောက် စကားကြောရှည်သော အသားဖြူဖြူ မိန်းမသည် သူ
ထံမှ ပန်းထုပ်ကို လှမ်းယူ ကာ ဖြေလိုက်သည်။ ။

ဖော့ဖယောင်း လက်ကလေးတွေ လှုပ်ရှားနေ သကဲ့သို့ သန္တာရောင်
နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာက လည်း လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသည်။ ။

"ဘုရားကိုးဆူမှာ ဆီမီးတစ်ထောင် ပန်းတစ်ထောင် လှူမှာ မို့လို့ ပါ"

သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။

"ပန်းမျိုးတစ်ထောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြည့်မှာ လဲဗျ"

"ပန်းမျိုးတစ်ထောင်ဆိုတာ အမျိုးအစား တစ်ထောင်ကို ပြောတာ မ
ဟုတ်ဘူး ၊ ပန်းအရေ အတွက် တစ်ထောင်ကို ပြောတာ၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းအ
မျိုးအမည်ကိုတော့ စုံနိုင်သမျှ စုံအောင်တင်ချင်လို့ ၊ ယူ...လာခဲ့ပါလား၊
ရပြီ"

ငွေပန်းသစ်ခွအုံလေးကို သူမဆွဲထုတ်ကာ ကားပေါ် တင်လိုက်သည်
ကို နှမြောတွန့်တိုစွာ သူ ငေးရင်း...

"ခင်ဗျားလိုချင်တာ ပန်းပဲမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဖြင့် ပန်းခိုင်ပဲယူဗျာ၊ အပင်ကိုတော့ ကျွန်တော့်ပြန်ပေး"

"မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီမှာ အငုံလေးတွေရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ အငုံလေးတွေက ပွင့်လာဦးမှာ ၊ ဒါဆိုရင် ငါးပွင့်ရသွားမှာ ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား ယူရယ်၊ အဲဒီ နေ့ ယူကိုဖိတ်တယ်၊ ဘုရားဖူးလာရင်း အပင်အုံကို ယူပါလား"

"နေပါစေတော့ဗျာ၊ လှူလိုက်ပြီ၊ ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ သွားမယ်"

သံသရာ မရှည်ချင်သဖြင့် သူ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူမလက်မှ ပန်းအုံကိုဆွဲယူကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တင်လိုက်သည် ။ ပန်းစည်းကို ပန်းသည် ထံမှ တောင်းယူခဲ့သော သင်ကြိုးနှင့် ထိုင်ခုံ တွင် ချည်နှောင်လိုက်သည် ။ ဆိုင်ကယ်ရှေ့တွင် ကယ်ရီယာ ဘတ်စ်ကက် အပိုမပါခြင်းက ဆိုးသည် ။

"ဒီမှာ ပုဂ္ဂိုလ်"

မပြီးပြတ်သေးပါလား။ သူ မျက်လုံး ပင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ပန်းဖိုး

‘လုပ်လိုက်ဟ’ဟု သာ သူ့စိတ်ထဲ အော်လိုက်မိသည် ။ ကမ်းပေးနေသည် က ၂၀၀ တန်၊ တစ်ရွက်။ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပန်းဖိုး ဖျက်ပေးလိုက်ချင်သည် ။ သို့သော် စကားကြော ရှည်မှာ စိုးသဖြင့်...

"ရတယ်...မယူတော့ဘူး၊ လှူလိုက်တာ"

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးလိုက်သည် ။

ကားဘေးတွင် နွဲ့နှောင်းစွာ ရပ်ကျန်ခဲ့သော သူမကို မကြည့်မိစေရန် သတိထားလိုက်ရသည် ။

သို့တိုင်အောင် ဆိုင်ကယ်ထွက်လာစဉ် နောက်ကြည့်မှန်ကို

အလိုလိုကြည့်မိရက်သား ဖြစ်သွား သည် ။

တော်တော်ချောသည့် မိန်းမ။ သို့သော် ရဲတင်းလွန်းသည် ကို မကြိုက်။

မိန်းမသည် မိန်းမနှင့်သာ တူသင့်သည် ။

ယခုတော့ . . .

ယောက်ျားတစ်ဦးကို ကစားစရာရုပ်တစ်ရုပ်လို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ပြောဆိုဆက်ဆံသွားနိုင် သော ထိုမိန်းမကို ကြည့်ရသည် မှာ မီးလိုပူ လောင်လွန်းလှသည် ။

အခန်း (၃)

နှစ်ရာတန်ခူးကိုကိုင်ပြီး ခန့်မှ င်တက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ရင်ဝယ် ခံရခက်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်သည် ခန့်အားကြီးစိုးလျက် ရှိသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ခန့်၊ အပွဲပွဲနွဲ့လာသမျှ ဒီပွဲမှာ အရှုံးရဲ့ နိဒါန်းပျိုးနေပါလား။"

စောစောက ပွဲကြည့်ပရိသတ်နှယ် ငြိမ်သက်နေသော ရီရီက လှမ်းပြောလိုက်မှ ခန့်ရင်ထဲ မကျေမနပ်မှုက ပို၍ တိုးလာသည်။ ။

"ဘယ်လိုလူလဲ မသိဘူးနော်"

"ရုပ်ကတော့ ဆရာတော်ကြီးဂိုက်ပဲ"

"ဦးပွင်းလူထွက်မို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွာ"

တဒဂံတော့ ခန့် တွေဝေနေမိသည်။ ။ သူက ခန့်လို မိန်းမမျိုးကို အရေးမစိုက်ရအောင် ခန့်ထက် သာလွန်သော ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသလား။

ခန့် စိတ်ဝင်စားမှု ပိုလာသည်။ ။ ကားပေါ် ချက်ချင်းပင်တက်ကာ ရီရီတို့ ကိုလည်း မြန်မြန် တက်ဟု လောလိုက်သည်။ ။

"ဟ...လောလှချည်လား"

ရီရီအား တုံ့ပြန်မှုမပေးဘဲ ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်ကို ပျောက်သွားမှာ စိုးသဖြင့် မိုင်ကုန်မောင်းကာ နောက်ယောင်ခံ လိုက်သည်။ ။

"ခန့်ကို ဒီလိုကျောသွားလို့ ဘယ်ရမလဲ"

"တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဘေးမဲ့ ပေးလိုက်ပါကွာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဆင်းပဲ လိဖြစ်ပုံရပါတယ်၊ အဟင်း...ဟင်း"

"ဆင်းပဲလိဖြစ်တာလား၊ ကျောတာလားဆိုတာ ခန့်သိချင်တယ်"

"သိတော့ ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"သိတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ခန့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်မှာ တစ်မျက်နှာ တိုးသွားတာပေါ့"

"တို့ စိတ်ထဲတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြည့်ရတာ သိုးဖြူလေး တစ်ကောင်လို အပြစ်ကင်းစင်တယ်လို့ ထင်မိတယ်"

ခန့် မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။ ။ ဘယ်လောက်ပဲ အပြစ်ကင်းစင်စင် ယော ကျားဟာ ယောက်ျားပါ ပဲ။ သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်လိုလူကို ခါထွက်သွားရတာလဲ။ လောလောဆယ် ဒါကိုပဲ ကိုယ်သိချင် တယ်။

စကားပြောရင်း မျက်ခြည်ပြတ်လှလှ ဖြစ်နေသော ဆိုင်ကယ်နောက် ကို စိတ်စောစွာ လိုက်နေ မိသည်။ ။

"ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဒီဒေသမှာ မတွေ့ဖူးပါဘူး"

ခတ္တာပြောသည် ကို ခန့် လက်ခံပါသည်။ ။ ခန့်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့လို အသားဖြူဖြူနှင့် အရပ် မြင့်မြင့် မြန်မာဆန်သော ဥပဓိရုပ်ရှိသည့်လူမျိုး မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။

ခန့်တို့ ကျီစယ်နောက်ပြောင်မှုဝယ် ရက်ရွံ့စွာဖြင့် မျက်နှာနီရဲသွားသ

ည်မှာ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ။

"တောက်"

ဂရုတစိုက် ကြည့်နေသည့်ကြားမှ ရှုပ်ထွေးသော လူများ နှင့် ကားများကြောင့် မော်လမြိုင် အောက်လမ်းမကြီးဝယ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဆိုင် ကယ်လေး ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ။

"သွားပါပြီ...ခန့်တော့ ဒီည အိပ်ပျော်ပါ့မလား"

ခတ္တာအပြောကို ခန့်က ပခုံးတွန့်ကာ မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

"မော်လမြိုင်မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ ပျောက်သောသူ ရှာလို့ လွယ် ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...ခန့် လောကမှာ ယောက်ျားတစ်ဦးအတွက် အအိပ်ပျက် အစားပျက် အချိန်မပေးခဲ့ဘူးဆိုတာ ခတ္တာ သိပါ တယ်"

"ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ်တော့ ဂျီတီအိုင်က မောင်မောင်နဲ့ ချိန်း ထားတဲ့ ကိစ္စကို ပယ်ဖျက် ပြီး မော်လမြိုင်ကို ပြန်လှည့်လာရပြီ မဟုတ် လား"

"ဒါကတော့ ငါးစိမ်းမြင်တော့ ငါးကင်ပစ်ရမှာ ပေါ့၊ ကိုယ့်စာရင်းထဲ က မောင်မောင်ကို ပယ်လိုက်ပြီ"

"မောင်မောင်ကလည်း အရိုးခံသက်သက်ပါကွာ၊ မင်းမသနားဘူး လား"

အကြောင်းသိဖြစ်သော ရီရီက ခန့်အား သွေးတိုးစမ်းခြင်းဖြင့် မေးကြောင်း ခန့်ရိပ်မိပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မရိုးနိုင်သော ခန့်အဘိဓာန်ကို ထပ်မံဖွင့်ဟလိုက်မိပြန်သ ည့်။ ။

"ခန့်အတွက် ယောက်ျားဆိုတာ သနားစရာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကစားစရာ ပဲ၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ ကျပြတဲ့ မျက်ရည်စက်တွေဟာ ကိုယ့်အတွက် ခြေဆေးအိုင်တစ်အိုင်လိုပဲပါကွာ၊ အဟင်း၊ ဟင်း"

နာကြည်းသံစွက်၍ 'ခန့်'ရယ်လိုက်မိသည် ။

"ဒါပေမဲ့ ရယူလိုမှုအတွက်တော့ ကိုယ်က အရင်ပေးဆပ်မှုဆိုတာ ရှိစမြဲပေါ့"

"ခန့်ရယ်...မင်းမလည်း ဒီကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲထည့်ထားတာကိုး၊ မေ့ပစ်လိုက်နိုင်ရင် အာဃာတတို့ အငြိုးတို့ ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ စောစောက ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့် သူဟာ မင်းကို စစ်တံမဝင်စားခြင်းဟာ သူ့မှာ မိန်းမရှိကောင်း ရှိမယ်"

"မရှိဘူး"

"ပြောနိုင်သလား"

"ပြောနိုင်တယ်"

"ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ"

"မင်းလည်း 'အ'သေးတာပဲ ရီရီ၊ ပန်းဝယ်တာ ချစ်ဇနီးအတွက်လား လို့ ကိုယ်ကရိလိုက် တော့ မျက်နှာရဲပြီး ရှက်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဖြစ်သွားပုံမျိုးဟာ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အပြုအမူမျိုးပဲ၊ နောက်ပြီး အမေကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်၊ အမေအတွက် လက်ဆောင်တဲ့ သွားလေရာရာ မိခင်ကို သတိတရရှိနေပုံရတယ်၊ မဟုတ်မှ လွဲရော ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦး ဖြစ်ဖို့ များ တယ်"

"မင်းက တော်တော်ကျွမ်းပါလား"

"ဒါက ခန့်အလုပ်လေ"

ခန့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ပြီးလိုက်မိသည်။ ။

‘အမေ’ဟူသော စကားကို သုံးနှုန်းလိုက်ရတိုင်း ခန့်ရင်ထဲ၌ မုန်တိုင်း ဝင်မွေ့သွားလေ့ရှိ သည်။ ။ ရင်မှာ တစ်စစ်တစ်နာကျင်လာသည်။ ။

ခန့်နှလုံးသား၌ စွဲငြိနေသော ဝေဒနာဆိုးသည် ဘယ်သောအခါမှ ပျောက်ကွယ်မည်ကို ခန့် မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။

မျက်လုံးကို ရှင်ရှင်ထားကာ လမ်းခွဲများ သို့ကြည့်ကာ ရှာဖွေမိသည်။ ။

"မင်း...လက်မလျှော့သေးဘူးလား"

ခန့် မျက်ဝန်းရိပ်ကို အကဲခတ်မိဟန်တူသော ရီရီက မေးလိုက်သည်။ ။

"ခန့်မှာ လက်လျှော့လိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားရယ်လို့ ရှိဖူးလို့ လား ရီရီ"

"ခန့်ရယ် တစ်ခါတစ်ရံ မုဆိုးဟာလည်း သားကောင်ဖြစ်သွားတတ် တယ်ဆိုတာ သတိပြုဦး နော်"

"ဒါကတော့ ခန့်ညံ့ရင် ခန့်ခံရမှာ ပေါ့၊ ဒီအတွက် ခန့်ကြိုတင်တွက် ထားပြီးသားပါ၊ ကိုင်း... ဘယ်သူ့ကို အရင်ပို့ပေးရမလဲ"

"ခတ္တာကို"

"အိုကေ"

ခန့်သည် ယာမဟာဆိုင်ကယ်ကို ရှာဖွေနေသော မျက်ဝန်းကို အနား ပေးလိုက်သည်။ ။

ခန့်မျက်ဝန်းထဲ ယောက်ျားတန်မဲ့ အသားဖြူလွန်းသော ဆိုင်ကယ်နှ

င့် ပုဂ္ဂိုလ်ရှင်ကို မြင်ယောင်ရင်း မာနစိတ်က ထောင်းခနဲ ထလာသဖြင့်..

.

"ရီရီနဲ့ ခတ္တာ"

"ဘာလဲ"

"မင်းတို့ ဘုရားကိုးဆူနေလာရင် ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ရောက်နေတာ မြင်စေရမယ်"

"ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါ ခန့်ရယ်"

"ဘာလဲ.. မင်းတို့ က ခန့်ကို မယုံဘူးလား"

"ယုံချင်ပါတယ်"

"စောင့်ကြည့်ကြပေါ့ကွာ"

ခန့်မာနဖြင့် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

ရင်တွင်း၌ လည်း အမည်ပင် မသိလိုက်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို စိန်ခေါ်နေမိသည်။

မော်လမြိုင်မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပင်။ ဒင်း.. .ခန့်စက်ကွင်းကလွတ်အောင် ရုန်းထွက် နိုင်လျှင် ရုန်းထွက်ပေတော့.. .ခန့်ကတော့ စမိလျှင် အဆိုးတိုင်အောင် ပြုလုပ်တတ်သည် ပင်.. .။
